

Χτυπημένος Νεσκαφέ

written by Τατούμ Ο'Νηλ | 10.02.2015

Τον θυμάμαι στητό και περήφανο, με τσιγκελωτά μουστάκια και με βλέμμα που άστραφτε. Θα έπρεπε να πατάει σε βουνοκορφές, να διασχίζει πελάγη, να τιθασεύει

την πέτρα. Αλλά κρατούσε το κυλικείο στον ημιόροφο σε ένα από εκείνα τα σταχτιά μέγαρα γραφείων, Ακαδημίας και Χαριλάου Τρικούπη. Ήταν από τη Μάνη, δεν είχα ακούσει τη φωνή του σχεδόν ποτέ, έμπαινε στο γραφείο κουβαλώντας το δίσκο νυχοπατώντας και στο ασανσέρ που τον συναντούσα και τον χαιρετούσα, πάντα στον πληθυντικό, εκείνος (ήταν πανύψηλος) χαμήλωνε απλώς το βλέμμα προς το μέρος μου. Ήμουν στη μέση των σπουδών μου και χαμένη κι αποφάσισα να βουτήξω στα βαθιά και να καταλάβω τι ήταν αυτό που σπούδαζα. Η πόλη γύρω είχε αρχίσει να ευημερεί και να αναπλάθεται κι οι εσπρέσσο, οι καπουτσίνο και οι πρώτοι φρέντο έκαναν την εμφάνισή τους παραγκωνίζοντας τον νεσκαφέ. Μοδάτα καφέ στο κέντρο της πόλη σερβίριζαν καφέ ποιότητας, παίζαμε στα ίσα τους Ιταλούς κι όμως εγώ ήθελα να γυρίσω στο γραφείο στο σταχτί μέγαρο και να πιω καφέ από τα χέρια του αγαθού γίγαντα. Μου έφτιαχνε ζεστό νεσκαφέ με ζάχαρη και πολύ γάλα, όπως μου άρεσε, τον οποίο χτύπαγε, ήταν ο μόνος καφετζής που γνώρισα που έμπαινε στον κόπο να χτυπήσει τον ζεστό νεσκαφέ και τον σερβίριζε σε εκείνα τα παλιακά, πορτοκαλένια, ψευτοφαρφουρένια φλυτζάνια, σαν να είχες πάει επίσκεψη σε μια ηλικιωμένη θεία σου. Κι ο ελληνικός του ήταν φτιαγμένος με το ίδιο μεράκι, το τοστ σπιτικό, το τσάι όπως θα στο έφερνε η μαμά σου όταν ήσουν συναχωμένος. Μου μίλησε μόνο μία φορά. Έμαθα θα μας φύγεις, μου είπε μια μέρα όταν κατεβαίναμε με το ασανσέρ και κοιτούσαμε αμήχανα και οι δύο τον καθρέφτη (ήθελα να πάρω πτυχίο και καθυστερούσα με τη δουλειά). Να είσαι καλά, να έρχεσαι να μας βλέπεις. Μου ήρθε να βάλω τα κλάμματα και σκέφτηκα όλες αυτές τις κουταμάρες για την αποξένωση στη μεγάλη πόλη. Γιατί στη μεγάλη πόλη άνθρωποι δεν κατοικούν; Θα μου λείψει ο καφές σας, του είπα. Κανείς δεν μου τον κάνει έτσι. Ακόμη κι εγώ, μέσα στη μεγάλη πρωινή μου νύστα τον έφτιαχνα караβίσιο από τη βιασύνη μου. Δεν ξέρω που να βρίσκεται πια. Το σταχτί μέγαρο βέβαια είναι ακόμη στη θέση του. Εγώ έχω ένα τέτοιο ψευτοφαρφουρένιο φλυτζάνι και πίνω τον καφέ μου. Τι την θες την κιτσαρία; Μου είπες όταν το είχες πρωτοδεί. Απλώς μου αρέσει. Στις μεγάλες μπόρες, στις δύσκολες υποθέσεις κάνω έναν κόπο και χτυπάω τον νεσκαφέ μου, απιθώνω το φλυτζάνι ανάμεσα στα χαρτιά μου και σκέφτομαι. Πέρασαμε και μαζί αρκετές μπόρες. Ποιος δεν περνάει, θα μου πεις. Νόμιζα ότι θα κρατούσαμε. Αλλά μια μέρα τέλειωσε. Γιατί, μου είπες Πέρασαμε τόσα δύσκολα, μου είπες, τώρα; Τώρα. Μα γιατί τώρα; Ξέρω γω; Ίσως γιατί ποτέ δεν μπήκες στον κόπο να μάθεις πως πίνω τον καφέ μου. Και ποτέ δεν προσφέρθηκες να μου τον χτυπήσεις στο φλυτζάνι μου.